

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. "Θέξας Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ευδρόμας ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καὶ τὸν νομισμᾶτων, χρυσῶν καὶ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις *Ρ. (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΤΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μεταφράσις Λαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) — *Où il y a Kollins*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδορή,
(συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρητική

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ
«Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ
πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα
εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς
πάντα τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφη-
μερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς
ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια)

— Ὅμιλεῖτε, εἶπε, περὶ ἐκουσίας ἐγ-
καταλείψεως, περὶ ζωηρῶν ἐρίδων καὶ
περὶ ὀριστικῆς διακοπῆς τῶν σχέσεων σας;
οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εἶνε ἀληθές.

— Οὐδὲν εἶνε ἀληθές! ὦ! εἶνε, δυσ-
τυχῶς, εἶπε μὲ μειδίαμα πλήρες πικρίας.

— Ὅχι! ἦσαν προσποιήσεις καὶ συμ-
φωνία μεταξύ σας. Καὶ ἀπόδειξις τούτου,
ὅτι δὲν ἐπαύσατε ἔκτοτε νὰ μεταβαίνετε
εἰς τὴν ὁδὸν Γραμῶν.

— Ἐ! ἀνέκραξε, δὲν καταλαμβάνετε
τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία μὲ ἠνάγκαζε πρὸς
τοῦτο παρὰ τὰς περιφρονήσεις καὶ τοὺς
ἐξευτελισμούς.

— ὦ! περιφρονήσεις, ἐξευτελισμοί,
δὲν φαίνεσθε ικανὴ νὰ τὰς ὑποφέρητε.
Ὅχι! Ὑπῆρχον δισταγμοί, ἀποστροφή,
τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ νικήσετε καὶ δυσ-
τυχῶς τὸ κατρωθῶσατε.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Τούναντίον, μ' ἐννοεῖτε κάλλιστα.
Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοῦλ, δυσ-
ρεστηθεῖσα μὲ τὸν ἐραστήν σας, διατὶ νὰ
ἀφήσετε τὴν κατοικίαν σας;

— Δὲν εἶχον χρήματα.

— Ἀλλὰ διατὶ νὰ ἐπανεέλθετε ἀκρι-
βῶς ἐδῶ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν;

— Ἡμὴν γνωστὴ. Ἡ κυρία Πελο-
δὰ εἶχε δεῖξει ἄλλοτε ἐνδιαφέρον ὑπὲρ
ἐμοῦ... Ἐπειτα, προσέθηκεν, ὑπάρχουσιν
ἀναμνήσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἀποχω-
ρίζεται τις εὐκόλως.

— Ὑπάρχουσιν ἐπίσης, εἶπε μετ' αὐ-
στηρότητος ὁ Μοῦλ, συνενοχαί, καὶ συμ-
μετοχαί, πρὸ τῶν ὁποίων δὲν ὑποχωρεῖ τὸ
πάθος.

— Πῶς συνενοχαί...

— Ἡ οἰκία αὕτη ἀπέχει δύο βήματα
ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

— Καὶ λοιπὸν! ἀνέκραξεν, ὑποθέτετε
ὅτι ἐπανήλθον ἐδῶ πρὸς τὸν σκοπόν...

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ διαμαρτύρη-
ται.

Ὁ Μοῦλ τὴν ἤκουσε, χωρὶς νὰ τὴν
διακόψῃ, καὶ διατηρῶν τὸ ἀπαθὲς ὕφος
του. Ὅτε ἐτελείωσεν:

— Ἄς ἔλθωμεν, εἶπεν, εἰς τὰ πράγ-
ματα, τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν τὴν ἐκ-
τέλεσιν. Τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας
παρετήρησαν εἰς ὑμᾶς ἔκτακτον ταραχὴν.

— Ἀλλ' ὅχι! διατὶ θὰ ἤμην τετα-
ραχμένη;

— Τέλος χθές, τὴν ἡμέραν δὲν ἠδυ-
νήθητε νὰ ἀποκρύψετε τὴν ταραχὴν σας,
καὶ τὸ ἐσπέρας, πρὶν ἀκόμη ἡ ὑπόνοια
κακουργήματος διαδοθῇ, ἀφίνετε τὸ κα-
τάστημα καὶ σπεύδετε, ὥς ἂν σὰς εἶχον
εἰδοποιήσει προλαμβάνετε τὴν ἀστυνο-
μίαν καὶ ἀνυπομονεῖτε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς
τὴν οἰκίαν...

— Ἀλλὰ, κύριε, ἡ περιέργεια, ἂν ὅχι
ἄλλο αἰσθημα, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὴν
διαγωγὴν μου.

— Ὅχι, ἡ ἀπλὴ περιέργεια δὲν ἔχει
τόσον ζῆλον. Εἶνε προφανές ὅτι ἐγνωρίζε-
τε ἤδη τὸ διαπραχθὲν δράμα καὶ ἡ μόνη
σκέψις, ἡ ὁποία σὰς ἀπασχολεῖ, ἦτο νὰ
ἐξετάσετε τὰ ἔχνη, τὰ ὁποῖα ὁ δολοφό-
τος πιθανὸν ν' ἀφῆκε καὶ νὰ τὰ ἐξαφανί-
σετε... Ἐνῶ ἀνακρίσεις διενεργοῦνται εἰς
τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κήπον, σεῖς μένετε
πλησίον τῆς Μαριέττας. Αἰφνης ἐκβαλ-
λετε κραυγὴν καὶ λιποθυμεῖτε. Διατὶ;

— Θεέ μου! κύριε, αὐτὸ δὲν εἶνε πα-

ράδοξον, εἶπεν ἡ Πουλχερία ἡ προσπά-
θεια, τὴν ὁποίαν εἶχον καταβάλλει, ὅπως
ἀνεγείρῃ τὴν Μαριέτταν ἔπειτα ὁ κόπος
καὶ ἡ συγκίνησις...

— Ἀρκεῖ! διέκοψεν ὁ Μοῦλ. Εἰς ἄλ-
λους λέγετε τὰ τοιαῦτα, ὅχι εἰς ἐμέ. Δὲν
ὑπῆρχε προφανὴς ἀφορμὴ ὅπως λιποθυ-
μήσετε. Ὁ Λαυρέντιος ἐφαίνετο ἡρεμὸς
καὶ πλήρης θάρρους· αἱ κατ' αὐτοῦ ἐγερ-
θεῖσαι ὑπόνοιαι παρ' οὐδενὸς ἦσαν γνω-
σταί· ἡ Μαριέττα ἦτο εἰς τὴν αὐτὴν
σχεδὸν κατάστασιν. Θὰ δινηθῇ νὰ ὁμι-
λήσῃ; Ἀμφίβολον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει
οὐδὲν δηλοῖ ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν δολοφό-
νον. Διατὶ λοιπὸν, σὰς ἐπαναλαμβάνω,
ἡ κραυγὴ καὶ ἡ λιποθυμία ἐκείνη; Ὑ-
πάρχει ἀφορμὴ τις καὶ ταύτην θέλω νὰ
μάθω. Ποία εἶνε;

Εἶχεν ἐγερθῇ ἀποτόμως καὶ ρίπτων
ἐπὶ τῆς Πουλχερίας ἀπειλητικὸν βλέμμα,
περιέμενε τὴν ἀπάντησιν. Ἡ Πουλχερία
ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐτήρησε σιωπὴν, ἀλλ'
ὁ Μοῦλ δὲν ἠθέλησε νὰ τῆς ἀφήσῃ χρό-
νον ὅπως σκεφθῇ.

— Ἡκούσατε τὴν ἐρώτησίν μου; εἶ-
πε. Θὰ σὰς χρειασθῇ πολὺς χρόνος διὰ νὰ
ἐφεύρῃτε ἐξηγήσιν τινα, καὶ ἀποκρύψετε
τὴν ἀλήθειαν;

Ἡ Πουλχερία ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν
καὶ ἠτένισε μετὰ περιφρονήσεως τὸν ἀ-
στυνομικὸν ὑπάλληλον.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐφεύρω ἐξη-
γησιν, εἶπε, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν σὰς εἶπον
ἄρκει.

— Ὁ κόπος; ἡ συγκίνησις;

— Ναί.

— Ἀστείεςεσθε; Ἡ συγκίνησις! Πρὸ
δύο ὥρων ὑρίστασθε αὐτὴν, χωρὶς νὰ ἐξ-
ασθενήσετε... Ὁ κόπος! τί σημαίνει μία
νύξ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἀσθενοῦς;
Ὅχι, ὅχι ὑπάρχει ἄλλο τι. Αἰφνῆδιον
συμβᾶν ἐπῆλθε, τὸ ὅποιον σὰς ἐτρόμαξε.

— Ποῖον συμβᾶν;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς ἐρωτῶ. Θὰ ὁμι-
λήσετε τέλος πάντων;

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἰπῶ.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις ἐλέχθησαν

μετ' ἀποφασιστικότητος, ἡσύχως καὶ ψυχρῶς.

Ὁ Μοῦλ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔκαμε βήματά τινα εἰς τὸ δωμάτιον. Προφανεῶς εἶχεν ἀποτύχει. Ἡ ἐπὶ συνανοχῇ κατηγορία ἐκείνη, ἥτις ἀποτόμως ῥηθεῖσα κατὰ πρόσωπον τῆς Πουλχερίας εἶχε παργγάγει τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς φρίκης, τὴν ὁποίαν περιέμενε, ἀλλ' ἡ φροντίς ὅπως ἀποκρούσῃ ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἢ κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεάνιδος. Ἦδη δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο ἢ τὸν Λαυρέντιον.

Βλέπουσα τὸν Μοῦλ ἐξετάζοντα μετὰ τσαύτης λεπτομερείας τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς πράξεις καὶ σχολιάζοντα αὐτάς μετὰ τῆς ἀδίκου ἐκείνης προκαταλήψεως, ἡ Πουλχερία, ἀντὶ νὰ ὑπερασπισθῇ ἑαυτήν, ἐσκέπτετο μὴ καὶ ὁ Λαυρέντιος ἦτο θύμα συμπερασμάτων τῶσφ ὑπερβολικῶν ἤρξατο μάλιστα ἀμφιβάλλουσα περὶ τῆς ἐνοχῆς του, παρὰ τὴν ἐπιβαρυντικὴν ἀποδείξιν, ἣν ἐκράτει εἰς χεῖράς της. Καὶ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην ἦτο ὑπὲρ ποτε ἀποφασισμένη νὰ μὴ παραδώσῃ.

Ὁ Μοῦλ ἠσθάνθη ὅτι προσέκρουε κατὰ κωλύματος ἀνυπερβλήτου, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποχωρήσῃ· ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀπειλητικὴν ἐκείνην στάσιν. Αἰφνης ἔστη ἐνώπιον τῆς Πουλχερίας καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ ἀρνήσθε;

— Τέλος πάντων τί θέλετε νὰ ἀνεκάλυψα; ἀπεκρίθη.

— Τί; πρὸ ολίγου τὸ εἶπον. Μίαν ἐκ τῶν ἀπείρων ἐκείνων ἐνδείξεων, τὰς ὁποίας ἡ φρόνησις τῶν δολοφόνων δὲν προλαμβάνει· ἐν ἐκ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ κἀτεργρον ἢ τὸ ἰκρίωμα...

Αἰφνης διεκόπη καὶ ἔπληξε διὰ τῆς χειρὸς του τὸ μέτωπον. Εἶχεν ἐνθυμηθῇ τὸν ξηρὸν ἐκείνον κρότον, τὸν ὁποῖον ἤκουσε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέθετον τὴν Μαριέτταν ἐπὶ τῆς κλίνης. Κατελάμβανε τέλος τὴν ἀλήθειαν!

— Λοιπὸν, εἶπε, θέλετε νὰ σὰς τὸ εἶπω ἐγὼ τί ἀνεκαλύψατε; Ἐν ἐγχειρίδιον ἐμαίμα, τὸ ὄργανον τοῦ δολοφόνου· θὰ εἴπητε ὅτι δὲν εἶνε ἀληθές;

Ἡ Πουλχερία δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ φρικίασιν· συνελθοῦσα ὁμως πάραυτα:

— Ὅχι, εἶπεν, ἀπατάσθε.

— Δὲν ἀπατῶμαι, ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Εἶνε παραφροσύνη τὸ καταλαμβάνετε· τὸ ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἀρνεῖσθε νὰ παραδώσητε, ἡ ἐλαχίστη ἔρευνα θὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

— Λοιπὸν, ἐρευνήσατε, εἶπεν ἡ Πουλχερία προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὴν ἀγωνίαν της.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἠγέρθη.

— Ἀκριβῶς θὰ προβῶμεν εἰς τοῦτο εἶπεν.

Ὁ Μοῦλ δὲν ἐπεθύμει τοῦτο. Δὲν ἤθελε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἔρευναν πρὶν ἢ ἐξαντλήσῃ ὅλα τὰ μέσα ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πουλχερίας. Ἐστράφη

ὅθεν ζωηρῶς πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τὸν ἠμπόδισεν.

— Ὅχι ἀκόμη, κύριε ὑπαστυνόμε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν, ἄς περιμείνωμεν μίαν στιγμὴν· διότι τῇ ἀληθείᾳ εἶνε λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν δυστυχῇ αὐτὴν κόρην καταστρεφομένην μετὰ τὰς ἐπιμόνους ἀρνήσεις της.

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν Πουλχερίαν μετὰ προσπεποιημένον ὕφος γλυκύτητος καὶ ἐπιεικειάς:

— Ἀς ἴδωμεν, τέκνον μου, εἶπε, προσπαθήσατε νὰ ἐννοήσητε ὅτι ἐκτίθεσθε ἀνωφελῶς εἰς φοβερὸν κίνδυνον... Ναί, τὸ καταλαμβάνω θέλετε νὰ σώσητε τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον· τόσαι ἀποδείξεις συνεσφύρησαν ἐναντίον του, ὥστε δὲν θὰ διαφύγῃ τὴν καταδίκην.

Ἡ αἰφνιδια αὐτῇ μεταβολῇ, ἡ προσπεποιημένη ἐκείνη συγκατάβασις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διέβλεπε τὴν παγίδα, ἐξώργισαν τὴν Πουλχερίαν.

— Λοιπὸν, εἶπε, ἂν ἔχετε ἐναντίον του περισσότερας ἀποδείξεις, ἀπὸ ὅσας σὰς χρειάζονται, διατὶ ζητεῖτε νέας;

— Διότι, εἶπεν ὁ Μοῦλ χωρὶς νὰ ταραχθῇ, εἰς ὑπόθεσιν τῶσφ σοβαρὰν ἢ δικαιοσύνη δὲν ὀφείλει νὰ ἀφήσῃ οὐδὲ ἐν σημείον ἀμφίβολον καὶ ἀνερεύνητον. Μόνον ὅπως ἐκπληρώσωμεν τὸ καθήκον αὐτὸ σὰς ἐρωτῶμεν· διότι ἡ ἐξομολόγησις, τὴν ὁποίαν τόσον ἀφρόνως ἀρνεῖσθε νὰ κάμνητε, δὲν θὰ μὰς ἀνεκάλυπτε τίποτε νέον, τὸ βλέπετε καὶ σεῖς ἡ ἴδια... Ἰδοῦ, θέλετε νὰ σὰς εἶπω ἐγὼ ὁ ἴδιος τί συνέβη σήμερον τὸ πρωὶ καὶ τί ἐκάματε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν;

Καὶ διὰ τῆς θαυμασίας ἐκείνης δυνάμεως, ὅφ' ἥς ἦτο πεπρωκισμένος ἤρξατο περιγράφων τὴν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Μαριέττας μενομένην σκηνήν. Εἶχεν ἀπομακρύνει πᾶσαν προκατάληψιν συνανοχῆς· ἡ δικαιοσύνη, ἔλεγε, δὲν εἶχεν ἀκόμη φωτισθῇ περὶ τούτου, αὐτὸς δὲ προσωπικῶς δὲν ἠδύνατο πρὶν πληροφορηθῇ κάλλιον νὰ πιστεύσῃ ὡς ἔνοχον τὴν Πουλχερίαν· ἐπεθύμει πρὸς στιγμὴν, νὰ μὴ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν ἄλλο τι ἢ προσποίησιν. Τὴν εἰκόνα ταύτην ἔκαμε πλήρη, ζωηράν, συγκινητικὴν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Πουλχερία, τῆς ὁποίας ἀμειλίχτως παρετῆρει τὸν τρόπον καὶ τὴν σύγχυσιν, φοβουμένη μήπως προδοθῇ ἐκ τῆς ταραχῆς τῆς φωνῆς, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ δι' ἀσαφῶν σημείων ἀρνήσεων.

— Ἰδωμεν! μὴ λέγετε ὅχι... εἶπεν ὁ Μοῦλ διὰ τοῦ τόνου ἐκείνου, μεθ' οὗ ἐπιπλήττει τις ἐπιμονὴν παράλογον καὶ παιδικήν. Καίτοι ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ εἶνε χαμένος καὶ οὐδὲν δύνασθε ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐννοῶ νὰ μὴ θέλετε νὰ προσθέσετε νέαν ἀπόδειξιν, ὅσον ἀνωφελὲς καὶ περιττὴ ἂν εἶνε, εἰς ὅσας τὸν ἐπιβαρύνουσιν, ἀλλὰ, πτωχὴ κόρη, πρέπει νὰ συλλογισθῇτε ὅτι ἐνοχοποιήσθε.

— Ἐγώ;

— Ἀναμφιβόλως. Ἐνοχοποιεῖσθε καὶ

σεῖς ἐπίσης· ἐνεκα τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀρνήσεώς σας.

Ἡ Πουλχερία ἐφάνη κλονισθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· ἀνέλαθεν ὁμως πάραυτα καὶ εἶπε ψυχρῶς:

— Οὐδὲν ἔχω νὰ μεταβάλω ἀπὸ τὴν κατάθεσίν μου.

Ἦτο ὁμολογουμένως ἀπόφασις ἐκ μέρους της καὶ δὲν ὑπελείπετο ἢ ἡ ἔρευνα.

Ἡ Πουλχερία ὑπέκυψε μεθ' ὕψους γαληνιαίου καὶ ἀδιαφόρου, καὶ χωρὶς ὁ Μοῦλ, ὅστις τὴν παρετῆρει λάθρα, νὰ δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ τι εἰς τὸ βλέμμα της, δυνάμενον νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ εὕρισκετο τὸ ἐγχειρίδιον. Ἐσχε μάλιστα τὴν δύναμιν νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγωνίαν της, ὅτε ὁ Μοῦλ ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ ἐξήτασε τὰ ἄκρα αὐτοῦ. Τέλος ἐπανήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὅλα τὰ ἐπιπλα καὶ ὅλαι αἱ γωνίαι τοῦ δωματίου ἠρευνήθησαν. Ὁ Μοῦλ ἦτο πλέον πεπεισμένος ὅτι ἡ Πουλχερία, καταληρθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δισταγμῶν της, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ κρύψῃ τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς.

— Ἀρκεῖ, εἶπε. Γνωρίζετε ὁποία κατηγορία βαρύνει ἐφ' ὑμᾶς. Ἀκολουθήσατέ μας.

Ἐξήλθον καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Μοῦλ ἐκλείσει τὴν θύραν, τῆς ὁποίας ἔλαβε τὴν κλειδα. Ἐνθ' κατέβαινον τὴν κλίμακα, διήρχοντο τὸ κατὰστημα, εἶτα τὴν ὁδόν, κατεσκόπευον τὴν νεάνίδα καὶ οὐδεμίαν τῶν κινήσεων της τοὺς διέφυγε. Ὁχημα ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὅτε ἡ Πουλχερία ἠρευνήθη καὶ ὁ Μοῦλ εἶδεν ὅτι οὐδὲν εὕρεθ' ἐπ' αὐτῆς, ἔκαμε κίνημα ἀπογοητεύσεως καὶ ὀργῆς.

— Πού λοιπὸν ἔκρυψε τὸ ἐγχειρίδιον; ἐψιθύρισε.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν Πουλχερίαν, μανθάνουσα ὅτι ἐμελλε νὰ φυλακισθῇ, οὐδεμίαν συγκίνησιν ἔδειξε. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος πάσχουσα ὑπὲρ τοῦ Λαυρεντίου.

— Ἡμέραν τινα θὰ τὸ μάθῃ! ἐσκέπτετο.

ΚΕ'

Ὁ κύριος Θουριε εὕρισκετο ἀκόμη εἰς τὸ δικαστήριον· ὁ ὑπαστυνόμος καὶ ὁ Μοῦλ ἀνεκοίνωσαν αὐτῷ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν των· ὁ ἀνακριτὴς ἐφάνη ζωηρῶς λυπηθεὶς διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἥτις ἦτο δυσάρεστος εἰδησις προστιθεμένη καὶ εἰς ἄλλην τινα, ἣν πρὸ ολίγου εἶχε λάβει. Ὁ ἰατρὸς Πουμέ εἶχε πράγματι εἰδοποιήσῃ αὐτὸν ὅτι ἡ Μαριέττα εὕρισκετο ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ πυρετοῦ μετὰ παραληρημάτων καὶ ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ ἴδῃ αὐτὴν θνήσκουσαν κατὰ τὴν νύκτα ἢ ἐντὸς τῆς ἐπιούσης.

Ἐξ ἄλλου μέρους ὁ κύριος Θουριε ἦτο δυσηρεστημένος ἐκ τοῦ ἀρνητικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἀνακρίσεως, ἣν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε διεξαγάγει κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμῶν. Βεβαίως δὲν ἦτο ἀσήμαντος ἀνακάλυψις ἡ θῆκη ἐκείνη τοῦ ἐγχειριδίου ἣν ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Λαυρεντίου εὕρεθ' αὐτή.

ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ οὐ μόνον ἠδύνατο νὰ ἀμφισβητηθῇ ὑπὸ διττὴν ἐποψιν, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ἐμηνεινέτο: 1ον ὑπὸ τῆς βεβαιότητος ὅτι τὰ ἐνδύματα τοῦ Λαυρεντίου οὐδὲν ἔχνος αἵματος ἔφερον, οὐδ' ὑπέστησαν ἡ ἠδύνατο νὰ ὑποστῶσι πλύσιν τινὰ. 2ον ὑπὸ τῆς καταθέσεως τοῦ ὑπηρετοῦ πρὸ ὀλίγου ἐκουσίως βεβαιώσαντος ὅτι τὸ ἐν τῷ κήπῳ ἀνευρεθὲν κομβίον περιχειρίδος εἶχεν ἀπωλεσθῇ πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος.

Οὕτως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, εἰς ἣν ἐφαίνετο ὅτι ἡ κατηγορία οὐδὲν ἔμελλε νὰ ἀπαντήσῃ πρόσκομμα, αἱ ἀποδείξεις ἐξηλείφοντο, βαθμὴν δὲν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Μία καὶ μόνη διέμενε ἀκεραία· οἱ ἐν τῷ κήπῳ εὐρεθέντες τύποι βημάτων· ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ ὅτι καὶ αὕτη δὲν ἔμελλε νὰ ὑποστῇ προσβολὴν τινὰ ἢ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ διαρκούσης τῆς δίκης;

Ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀναγκαῖον νὰ φωτισθῇ ἡ ἀνάκρισις ἀνεῦ ἀναβολῆς, ἦτο ἡ πληροφορία, ἂν τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης πρὸς τὴν δεκάτην ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ὡς ἰσχυρίζετο εἰσελθεῖν εἰς τι καφενεῖον τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν τοῦτο ἦτο ἀληθές, πόσον χρόνον ἔμεινε ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων ποίαν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐξῆλθεν.

Εὐταῦθα ἐννοεῖ ἕκαστος ὅτι τὰ λεπτὰ ἔχουσι μεγάλην σπουδαιότητα.

Βεβαίως ἡ εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Λίλης διαμονὴ ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς μιᾶς τῆς πρωίας ὥρας, διήρει τὸ χρονικὸν διάστημα μεταξύ τῆς στιγμῆς (δέκα καὶ 1/2 περίπου), καθ' ἣν ὁ Λαυρέντιος κατέλιπε τὴν ὁδὸν Καρδινὲ καὶ ἐκείνης (δύο παρὰ πέντε), καθ' ἣν εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν κατοικίαν του· τὸ ἑκατέρωθεν χρονικὸν διάστημα ἦν σχεδὸν ἴσον.

Κατὰ τὴν κατηγορίαν, ὁ Λαυρέντιος διέπραξε τὸ κακούργημα εἴτε πρὶν ἢ εἰσελθεῖν εἰς τὸ καφενεῖον εἴτε ἀφ' οὗ ἐξῆλθε.

— Πρὸς;... τὰ συμπεράσματα τοῦ ἱατροῦ Σαρζιέ, δὲν ἀπέκρουον ἀπολύτως τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι τί χρονικὸν διάστημα ἦτο μεγαλύτερον (μία καὶ ἡμίσειαν ὥρα) ἀποφεύγετο οὕτω καὶ ἡ ἀντήρσις τῆς διπλῆς πορείας. Ὁ Λαυρέντιος ἐγκαταλίπων τὴν μητέρα του περιεπλανήθη ἐπὶ τινὰ λεπτὰ εἰς τὰς ὁδοὺς Καρδινὲ καὶ τῶν Στεφάνων· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις, ὅτι οὗτος μετὰ τὸ κακούργημα αὐτὸ ἀντὶνὰ καταφύγῃ ἀμέσως εἰς τὴν κατοικίαν του, παρουσιάσθῃ εἰς δημόσιον μέρος κινδυνεύων οὕτω νὰ δεῖξῃ τὰς κηλίδας τοῦ αἵματος, τὰς ὁποίας αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔφερον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

— Μετὰ;... Ἐπανέπιπτον εἰς τὰς πιθανότητας τῆς ἱατρικῆς ἐκθέσεως καὶ εἰς τὸ δυνατόν· ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου καθίστατο δυσχερές· ἦτο δυνατόν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς ὥρας ὁ Λαυρέντιος νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν καὶ Βατινιὸλ νὰ διαπράξῃ τὸ κακούργημα καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμῶν.

Ὁ ἀνάκριτὴς διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ κύριος Θουριέ ἐξεπλάγῃ ἰδὼν τὴν ματαβολὴν ἣτις ἐγένετο εἰς αὐτόν· οὐ μόνον τὸ πρόσωπόν του ἦν ὠχρότερον καὶ ἐφαίνετο ἔτι μᾶλλον καταβληθεὶς ἀπὸ τῆς προτεραιίας, ἀλλ' ἔτι δὲν ἔβλεπέ τις τὴν ζωγρὰν καὶ εὐφυᾶ ἐκείνην φυσιογνωμίαν, ἣτις ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ ἀλληλοδιαδόχως τὴν ὀδύνην, τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ὀργήν, τὴν ἀγανάκτησιν· τὸ πρόσωπόν του ἦν ψυχρὸν καὶ ἀπαθές, τὸ βῆμα του βραδύ καὶ ἐπιφυλακτικόν, τὸ βλέμμα του ἀπλανές, ἀλλὰ πλήρες πενθίμου ἐνεργητικότητος.

— Ἀπὸ τῆς χθές, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, ἐσκέφθῃτε ἀναμφιβόλως. Εἴσθε διατεθειμένους νὰ ὁμολογήσῃτε τί;

— Δὲν δύναμαι, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἡσύχου, ἡ νὰ ἐπαναλάβω ὅτι εἶμαι ἄθωος.

— Παρὰ τὰς ἀποδείξεις, αἱ ὁποῖαι σὰς ἐνοχοποιοῦν;

— Μάλιστα, παρὰ τὰς ἀποδείξεις.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος· ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλου τινος. Χθὲς κατὰ τὴν ἐξέτασίν σας, ἰσχυρίσθητε ὅτι τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης πρὸς τὴν δεκάτην, διερχόμενος τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν, εἰσῆλθατε εἰς τι καφενεῖον;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ποῖον καφενεῖον;

— Καφενεῖον τῆς Λίλης.... νομίζω.

— Προσθέσατε ὅτι ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν εἰσῆλθατε εἰς αὐτό.

— Τῷ ὄντι.

— Πῶς γνωρίζετε ὅτι ὀνομάζεται Καφενεῖον τῆς Λίλης;

— Ὑπῆρχεν ἀνωθεν τῆς θύρας μέγας φανὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνέγνων τὰς λέξεις αὐτάς.... Μάλιστα Καφενεῖον τῆς Λίλης.

— Καὶ πρὸς ποῖον μέρος τῆς ὁδοῦ κεῖται; ἀριστερὰ ἢ δεξιὰ, βαίνοντες πρὸς τὴν λεωφόρον;

— Δεξιὰ, εἰς τὰ δύο τρίτα περίπου τῆς ὁδοῦ.

Ὁ κύριος Θουριέ, ἀφ' οὗ παρήγγειλε τὸν γραμματέα νὰ λάβῃ ἀκριβῶς σημείωσιν τῶν καταθέσεων τούτων, ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν Λαυρέντιον:

— Εἶπατε ὅτι ἦτο μεσονύκτιον;

— Περίπου· ἴσως ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ἐμείνα μίαν ὥραν περίπου καὶ κατόπιν ἐξῆλθον.

— Μὴ σπεύδωμεν. Ἐμείνατε εἰς τὸ ἰσόγειον ἢ ἀνέβητε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα; ποία ἦτο ἡ διάταξις τῆς αἰθούσης;

— Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετ' ἀφανοῦς μειδιάματος. Εἶτα συγκεντρῶν τὰς ἀναμνήσεις του:

— Ἐμείνα εἰς τὸ ἰσόγειον. Ἀγνοῶ ἂν ὑπάρχῃ πρῶτον πάτωμα. Ἡ αἰθουσα εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ εὐρίσκεται τὸ ταμεῖον. Δύο σειραὶ τραπέζων. Ὅχι τρεῖς νομίζω... τὸ βάθος τῆς αἰθούσης εἶναι ὑψηλότερον ἢ ἡ εἴσοδος, ἐν τῷ μέσῳ δὲ ὑπάρχει μία βαθμὶς. Ἐκάθησα εἰς τὸ βάθος ἐνώπιον τραπέζης μόνος. Ἐξήτησα ζῦθον καὶ διήλθον μηχανικῶς

μίαν ἐφημερίδα, τὴν ὁποίαν ὁ ὑπηρετὴς μοὶ ἔφερε· ἀλλὰ ποία ἦτο ἡ ἐφημερίς; τί ἀνέγνων; δὲν ἐνθυμοῦμαι· ὁ νοῦς μου ἦτο ἀλλαχού. Ἀριστερὰ ἦσαν δύο ἄνδρες ὁμιλοῦντες περὶ χρηματιστηρίου· οἱ θαμῶνες τοῦ καφενεῖου ἀπεχώρουν χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσω. Ὑπῆρτες τις ἦλθε καὶ μοὶ εἶπε ὅτι θὰ κλείσῃ τὸ κατὰστημα· παρετήρησα περίξ καὶ εἶδον ὅτι ἦμην μόνος. Ἐπλήρωσα καὶ ἐξῆλθον. Τί ὥρα ἦτο; δὲν ἐπρόσεξα... ἴσως μία ὥρα τῆς πρωίας. Ἄλλως, δύνασθε νὰ πληροφορηθῇτε ἀκριβῶς περὶ τούτου. Ἴδου ὅτι ἐνθυμοῦμαι.

Ὁ κύριος Θουριέ, μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Λαυρέντιος ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ, διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ παρὰ ταῦτα τὸν κατηγορούμενον εἰς τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν, ὅπου αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔσπευσε νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ γραμματέως. Ὑπῆρχε πράγματι εἰς τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν ἐν καφενεῖον Λίλης, κείμενον εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου ὑποδειχθέν μέρος. Ὁ κύριος Θουριέ ἐμέμφθη σχεδὸν ἑαυτόν, διότι ἀμρέβχλλε ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Καὶ τῷ ὄντι, δὲν ἦτο πιθανὸν ὅτι ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐπληροφορήθη προηγουμένως καὶ ὅτι ἐξετίθετο ἐπικαλούμενος φαντασιώδεις περιστάσεις. Ἡδύνατο ὁθεν νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι πληροφορίες θὰ ἦσαν ἀκριβεῖς. Ὁ κύριος Θουριέ εἰσελθὼν ἐπέισθη ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ διάταξις τοῦ καταστήματος ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν περιγραφὴν τοῦ Λαυρεντίου.

Ἡ ἐννάτη καὶ ἡμίσειαν, τὸ δὲ καφενεῖον ἔρημον· δύο ὑπηρετὰι κατεγίνοντο εἰς τὴν τακτοποίησιν αὐτοῦ.

Ὁ κύριος τοῦ καταστήματος, Ἐβλὲν καλούμενος, προσεκλήθη καὶ ὁ κύριος Θουριέ τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος.

— Ποίαν ὥραν συνήθως κλείετε τὸ κατὰστημα σας;

— Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐχῶ ἀδειαν ἡμισείας ὥρας.

— Κάμνετε ἐνίοτε κατὰχρησιν τῆς ἀδείας αὐτῆς.

— Κύριε...

— Μὴ φοβεῖσθε. Δὲν ἔρχομαι ἐδῶ ν' ἀνακαλύψω παρὰ βάσιν. Πρέπει νὰ μοὶ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἐξηγήσατε τὴν ἀδειαν αὐτὴν εἰς τρόπον ὥστε μόνον μετὰ τὴν ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀρχίζετε νὰ κλείετε.

— Πράγματι. Ἡ ἐργασία εἶνε μακρά, καὶ συχνὰ κατὰ τὴν μίαν τῆς πρωίας ὁ τελευταῖος πελάτης δὲν ἐξέρχεται ἀκόμη.

— Οὐδέποτε δὲν ὑπερβαίνετε τὴν πρῶτην ὥραν τῆς πρωίας;

— Οὐδέποτε· οἱ κλητῆρες δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπον.

— Καλῶς! Τώρα προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῇτε. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 9 πρὸς τὴν 10 κατὰ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἐκλείσατε; Ἐννοῶ κατὰ ποίαν ὥραν ὁ τελευταῖος πελάτης ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης;

— Τὴν νύκτα τῆς 9 πρὸς τὴν 10 δὲν ἦμην εἰς Παρισίους. Τὴν 9 ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εἰς τὰς Βερσαλλίας

εἰς τοὺς γάμους τοῦ γυναικαδέλφου μου. Ἐπανήλθομεν τὴν 10 Ἰουλίου τὸ πρῶτ.

— Καὶ κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν τὸ κατὰσθημα εἶχε μείνει χωρὶς ἐπίβλεψιν;

— Ὅχι, κυρία, μία συγγενὴς μας ἡ κυρία Σωρὲν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν πλήρη ἐμπιστοσύνην, ἦλθεν εἰς ἀντικατάστασιν τῆς συζύγου μου. Αὕτῃ δύναται νὰ σὰς πληροφρήσῃ καθὼς καὶ οἱ δύο ὑπηρεταί.

Ἡ κυρία Σωρὲν κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Λανκρύ. Ἐπεμψαν εἰς ἀναζήτησίν της. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Θουριὲ ἐξήτασε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς δύο ὑπηρετάς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

•P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΝΔ'.

— Ἐφόνευσες! ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ κύριος Λεκόκ. Καὶ ποῖον ἐφόνευσες;

— Ἐφόνευσά τὸν Λερέ, ἀπήντησε, χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ καταδίκος.

— Προσέξατε, εἶπε, ταπεινῶν τὴν φωνὴν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, αὐτὸ εἶνε ὁμολογία, μολοντί δὲ δὲν ἦλθον ἵνα προκαλέσω αὐτήν, τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ τὴν λάβω ὑπ' ὄψει μου.

— Τὸν ἐφόνευσά, καὶ ἡ καταδίκη μου εἶνε δικαία, ἐπανάλαβεν εὐσταθῶς ὁ Λουδοβίκος.

— Ἀ! ἦτο λοιπὸν ἀληθές! ἐψυθύρισεν ὁ γέρων, καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

— Εὐχαριστήθητε νὰ μοὶ ἐξηγήσητε τί συνέβη, εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, διὰ τόνου ἥττον ψυχροῦ.

Ἀναμφιβόλως, ἡ εἰλικρίνεια τῆς ὁμολογίας ταύτης τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, καὶ αἱ διαθέσεις αὐτοῦ ἦσαν ἥττον ἐχθρικαί.

— Τὸ ἐσπέρας τῆς 13 Ἰανουαρίου, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Λεκόκ, ἐδείπνησα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Λεκόντ εἰς Βουλώνην. Τὴν πρωίαν ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία μὲ παρακαλοῦσε πολλὴ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ἐπέμενε τόσον εἰς τὴν ἐπιστολὴν της, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρνηθῶ, καὶ νὰ μὴ ὑπάγω εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Δυστυχῶς, ἔφθασα ἐκεῖ μόλις εἰς τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας, καὶ ἡ Μαρία μ' ἐπερίμενε πολὺ ἐνωρίτερον. Ἦυρά ἀνοικτὰς τὴν θύραν τῆς κιγκλίδος, καὶ τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Παρετήρησα ὅτι ὑπῆρχε φῶς διὰ μέσου τῶν δικτυωτῶν τοῦ παραθύρου τοῦ ἐστιατορίου. Ἡ Μαρία συνείθιζε νὰ δειπνᾷ λίαν ἀργά, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἀκόμῃ εἰς τὴν τράπεζαν. Εἰσῆλθον λοιπὸν καὶ εὗρέθην πρὸ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισά. Ἦτο ὁ προστάτης, τὸν ὁποῖον

εἶχον καὶ ἄλλοτε συναντήσῃ, ὅτε ἀνεχώρουν ἐκ τῆς οἰκίας τῆς Μαρίας. Ἐδειπνοῦσε μόνος. Διὰ τὴν Μαρίαν δὲν ἐκάθητο μαζὺ του; Αὐτὸ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθω. Ἰσως εἶχεν ἔλθει εἰς ἔριδας μὲ τὸν ζηλότυπον ἐκεῖνον γέροντα. Ἰσως ἐφοβεῖτο μήπως τὴν ἰδῶ νὰ τρώγῃ μαζὺ του. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι αὐτὸς ἦτο σχεδὸν μεθυσμένος. Μόλις μὲ εἶδε, ἡγέρθη ἐξηγριωμένος. Ἡθέλησα νὰ φύγω, ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἤρπασε ἀπὸ τὸν λαιμόν... τὸν ἀπώθησα... τότε συνήντησέν με πάλιν... ὥπισθοχώρησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ ὀψοφυλακίου καὶ μὲ ἐκράτει ἀπὸ τὰ φορέματά μου.... Ἦμην ἰσχυρότερός του, καὶ σχεδὸν ἔτοιμος νὰ τοῦ διαφύγω ἀπὸ τὰς χεῖράς του, ὅτε αἰφνης μὲ ἐρράπισεν... Δὲν ἐξουσίαζα πλέον τὸν ἑαυτόν μου... εἶχον τὴν βράβδον μου μαζὺ μου.... τὸν ἐκτύπησα ἀπαξ... ἀπαξ μόνον.... Ἐπῆσε καὶ παρέσυρε καὶ ἐμέ εἰς τὴν πτώσιν του.... Προσεπάθησα νὰ τὸν ἀνεγείρω, ἀλλ' εἶδον ὅτι ἦτο φονευμένος.... Τότε, ἔγεινα ἔξω φρενῶν καὶ ἔφυγον.

— Χωρὶς νὰ ἰδῇτε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔγεινε πρόξενος τῆς τρομερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

— Εἴθε νὰ μοὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα νὰ τὴν ζητήσω, ἀπεκρίθη θλιβερῶς ὁ καταδίκος. Θὰ τῆς ἔσωζα τὴν ζωὴν. Ἀλλ' ἤμην τρελλός. Ἐφυγα τρέχων, χωρὶς νὰ σταματήσω, χωρὶς νὰ παρατηρήσω τίποτε. Διῆλθον νύκτα φρικώδη, καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅταν ὑπῆγον εἰς τοῦ πατρός μου καὶ ἤκουσα τὰ σχέδιά του, διὰ νὰ δειπνήσωμεν εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, ἐδοκίμασα μαρτύρια, τὰ ὁποῖα δὲν παραβάλλονταί με ἐκεῖνα τῆς λαιμητόμου. Δὲν ἐγνώριζον ἀκόμῃ τίποτε. Αἱ ἐφημερίδες δὲν εἶχον ἀκόμῃ κάμει λόγον περὶ τοῦ κακουργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Ἐσυλλογίζομην τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὗρίσκετο ἡ δυστυχὴς Μαρία, καθόσον δὲν ἐγνώριζα τὸν θάνατόν της. Τὸ πῶμα τοῦ Λερέ τὸ εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἐσυλλογίζομην ὅτι θὰ ἤμην ἀνάνδρος ἂν δὲν ἔσπευδον εἰς βοήθειαν μιᾶς δυστυχῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν θὰ κατηγόρουν ἰσως ἀδίκως. Ἀρκοῦσε ὅτι ἤμην δολοφόνος. Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὑπάγω τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐπάρατον ἐκείνην οἰκίαν, ἀλλ' ὅταν ἔμεινα μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἀφοῦ ἀφῆκα τὸν δυστυχῆ πατέρα μου καὶ τὴν νέαν τὴν ὁποίαν ἡγάπων, συνέλεξα τὸ θάρρος μου, καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ. Ἐπρομηθεύθην χάρτην ἀστυνομικοῦ κλητῆρος, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα Λεκόκ, διότι ἐσκέφθην ὅτι ἰσως μοὶ χρησιμεύσει. Κατεγινώμην νὰ ἐφευρίσκω δολοπλοκίαις ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνος. Ἐφθασα εἰς τὸ περίπτερον, ἡ ὥρα ἦτο καταλληλὴ. Εἰσῆλθον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ προχωρήσω εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἦνοιξα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ἡ αἰθουσα ἦτο κενή. Ἐφώναξα τὴν Μαρίαν.... γινώριζετε τὰ λοιπά.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκόκ, ἐναγκαλιζόμενος τὸν υἱόν του διατὶ δὲν

ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν;... κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους θὰ εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ σὲ καταδικάσῃ.

— Τὴν ἀλήθειαν! ἐψυθύρισεν ὁ μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, δεκάκις ἔφθασεν εἰς τὰ χεῖλη μου. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἀκόμῃ, ὅτε ὁ Πρόεδρος διὰ τελευταίαν φορὰν μ' ἐξώρπισε νὰ μὴ γείνω πρόξενος τῆς καταστροφῆς μου, συνεκινήθη... ἤμην ἔτοιμος νὰ ὀμιλήσω... ἀλλ' ἡ Θηρεσία ἦτο ἐκεῖ... καὶ ἤμην ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσω ἐνώπιόν της ὅτι ἡγάπησα γυναῖκα ἀναξίαν, καὶ ὅτι ἐξηκολούθουν νὰ συχνάζω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς... Ἐὰν ἔλεγον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, ἦτο ἀληθές, ἐὰν ἔλεγον ὅτι τὰ πάντα εἶχον τελειώσει μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ αὐτῆς, ἡ Θηρεσία θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἐψευδοῦμαι... καὶ ἐπροτίμησα ν' ἀποθάνω.

— Δυστυχισμένο μου παιδί! εἶπεν ὁ γέρων Λεκόκ κλαίων σχεδόν. Ἀ! ἦπατᾶσο πολὺ, διότι ἡ Θηρεσία θὰ σ' ἐσυγχώρει... καὶ τώρα θὰ σὲ συγχωρήσῃ... διότι τὰ γνωρίζει ὅλα... Καὶ αὐτὴν ἐπίσης ἠθέλησαν νὰ φονεύσουν.

— Νὰ τὴν φονεύσουν! ἀνέκραξεν ὁ καταδίκος.

— Ναί... ἐπανάλαβεν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου, ἀργότερα θὰ σοὶ εἰπῶ τί συνέβη... ὅταν αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς Τολβιάκ συλληφθῇ... καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ συλληφθῇ... Εὐχαρίστησον τὸν γεναῖόν φίλον, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ὀφείλω τὴν σωτηρίαν σου...

— Μὴ μ' εὐχαριστήσετε, εἶπε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας· δὲν ἔπραξα ἢ τὸ καθήκον μου... Αἱ στιγμαί, ἄλλως τε, εἶνε πολὺτιμοί... τὸ ἀληθές τῶν αἰτιολογιῶν σου πρέπει νὰ ἐπιβεβαιωθῇ... καὶ ταχέως...

Εἶτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γέροντα Λεκόκ, προσέθεσε:

— Ἐλθετε, ἀγαπητὲ Λεκόκ.

Ὅτε οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν ἐπὶ τῆς ἀπαισίας πλατείας, τῆς ἐκτεινομένης πρὸ τῶν φυλακῶν, ὁ γέρων Λεκόκ εἶπε διὰ φωνῆς πνιγομένης ὑπὸ τῆς συγκινήσεως:

— Λοιπὸν, ἀμφιβάλλετε ἀκόμῃ ὅτι εἶνε ἀθῶος;

— Φρονῶ ὅτι δὲν ἐφόνευσεν τὴν Ἀγγλίδαν, ἀπεκρίθη ὑπεκφεύγων ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Καὶ ἀκριβῶς κατεδικάσθη, διότι ἐφόνευσεν τὴν Ἀγγλίδαν. Ὁ φόνος τὸν ὁποῖον ἔκαμε θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ μερικῶν μηνῶν φυλάκισιν. Ὁ Λουδοβίκος ἐρραπίσθη καὶ ἐφόνευσεν, χωρὶς νὰ ἔχη προμελετήσῃ τὸν φόνον.

— Τὸ λέγει αὐτός, καὶ εἰμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν ψεύδεταί. Διὰ νὰ πείσω ὅμως ἀποτελεσματικῶς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου, ἔχω ἀνάγκην ἀδιαφιλονεικῶν ἀποδείξεων.

— Σὰς ἐξήτασα ἀνθρώπους διὰ νὰ συλλάβω τὸν Τολβιάκ. Ἠξέρω ποῦ θὰ τὸν εὔρω, καὶ θὰ τοὺς διευθύνω ὁ ἴδιος. Θὰ